

Вікторія Сашка

(16 р., Мала академія учнівської молоді, м. Івано-Франківськ)

Вона не хотіла бути скандалісткою. Вирішувати свої проблеми у всіх на очах. Вона не хотіла залежати від когось, адже її венами тече незалежність.

Вона хоче все робити сама. Бути самостійною – ось її мета.

Вона хотіла бути вільною.

Вона хотіла бути мудрою та освіченою, щоб кожен приходив до неї за порадою.

Вона хотіла бути забезпеченою, щоб її діти могли вдосконалюватися і йти до своєї мети.

Вона хотіла бути щасливою.

Вона хотіла просто радіти життю.

Та одного разу у неї все це забрали. Зруйнували мрії, надії, сподівання. Застали зненацька, коли вона не була до цього готова. Забрали її дітей, знищили те, над чим вона так довго працювала. Нещастя наче спіткало її повсюди. Ззовні, всередині, вона ніде не відчувала спокою, ні на мить не могла зітхнути з полегшенням. Вона щосили намагалася зберегти те, що в неї ще залишилося – дрібка надії на світле майбутнє.

Та в неї ще є діти. Вони можуть все змінити. Вони своїми гарячими серцями можуть підняти неньку на ноги. Вони здатні на більше, просто ще не усвідомили своєї сили. У них є друзі, такі самі діти своєї матері, які допоможуть та підтримають у скрутну хвилину.

Вона – це Україна. І ми, українці, як діти своєї Батьківщини повинні зберегти те, що передали нам наші нащадки. Нашим обов'язком є врятувати Україну від пекельного вогню, який хоче спалити її дотла. Ми сильні. Ми встанемо з колін і гордо подивимося в очі ворогові. Потрібно трохи часу. Часу і терпіння.

Минуть роки, Україна розквітне, підніметься на вершину тріумфу. І тисячі людей, що витягли неньку з пащі дракона, будуть навіки названі Героями!

* * *

Напевно, немає нічого більш такого жахливого, нестерпного, страхітливого, як війна. Вона забирає тисячі життів, залишаючи по собі руїни, знедолених і зламаних людей, які не знають, куди далі йти. Мільйони йдуть захищати свою землю, свою родину, та не кожен із них повертається живим. А вдома їх чекають рідні, близькі, друзі, їх чекає вся країна.

З завмиранням серця ми чуємо кількість жертв за прожити добу. З палючою ненавистю дивимося на тих, хто розпочав і продовжує кровопролиття. На тих, кому байдужа доля простої людини, для кого жадоба влади і гро-

шей закриває бачення всього світу. І найгірше те, що ми не можемо нічого з цим вдіяти. Ми не спроможні зупинити це масове вбивство. В наших силах тільки допомагати тим бійцям, котрі сидять в холодних окопах і захищають своїми грудьми наше життя.

Не знаю сміливіших людей, аніж українські солдати. Вони не вагаючись ідуть на поле бою. І на побажання повернутися живими додому відповідають: «Не кажіть нам цього, побажайте краще повернутися з перемогою, бо ми не зможемо жити в поневоленій країні, не зможемо жити з думкою, що не захистили свою Батьківщину». Ці слова говорять про їхню мужність і відвагу.

Занадто довго наша країна була під ярмом. Занадто багато патріотів на вітвар боротьби за незалежність поклали власне життя. І так мало ми були насправді вільними. Хочеться вірити, що війна закінчиться, що кожен солдат повернеться додому, що наша країна буде розвиватися та стане сильною і прекрасною. Хочеться вірити, що цього більше ніколи не повториться, що більше не буде війни ні в нашій країні, ні в будь-якій іншій державі. Віримо, що люди запам'ятають цей гіркий досвід розпачу і пронесуть його крізь покоління у вічність.

* * *

Кажуть: «Ніколи не кажи ніколи», та, мабуть, не в цьому випадку.

Ми ніколи не зможемо зрозуміти тих, хто перешкоджає життю. Ми не зможемо зрозуміти тих, хто йде проти людей. Не зможемо зрозуміти тих, що ладні на все заради власної вигоди.

Цього року Україна переживає біль і страждання. Ріки крові ллються на її теренах. І це заради того, щоб ми могли спокійно жити в своїй країні. Щоб ми і наші діти жили в мирі у вільній державі.

Навіть не можемо уявити собі біль тих матерів, що віддали своїх синів сирій землі. Важко навіть думати про почуття тих дітей, що залишились без батьків. Не бажаємо бути на місці тих сімей, що залишились без домівки.

За цей рік вся українська нація бачила події, які ніколи не зітруться з пам'яті. Наші люди відчували те, що ніколи не зможуть забути. Тисячі вбитих та поранених, зруйновані міста та села, покалічені життя...

Більшість з нас просто не може зрозуміти: «Чому ж з нами все це роблять? Як вони з цим живуть?».

А я хочу сказати, що їм все одно. Однаково, скільки життів вони заберуть. Для них наше життя нічого не важить. Їм байдуже до тих чоловіків, що більше ніколи не повернуться додому. Їм все одно, що гинуть безневинні люди – цвіт української нації.

Вони цього прагнуть – знищити українців. Поставити на коліна і схилити голову. Та ми сильніші, ніж вони гадають. Дух наш незламний, а віра непереборна.

Треба сказати про те, що за ці страшні місяці українці стали єдиним цілим, і наша любов проявляється не тільки на словах, але й виливається в дії. Чим, як не яскравим проявом любові до ближнього, можна назвати ті мільйони гривень, що переходять для допомоги нашій армії? Чим, як не згуртованістю та взаєморозумінням, можна пояснити тонни продуктів та одягу для наших вояків?

Хоча ми, школярі, розуміємо, що не можемо допомогти тим, хто зараз захищає нашу країну, та вважаю, що найкращою допомогою буде пам'ять. Пам'ять про тих людей, що поклали своє життя заради того, щоб жили ми. Пам'ять про ті смертоносні події, що сталися на нашій землі. Ми будемо пам'ятати заради того, щоб в майбутньому історія не повторилася. Заради того, щоб не було ще одної Небесної Сотні!

